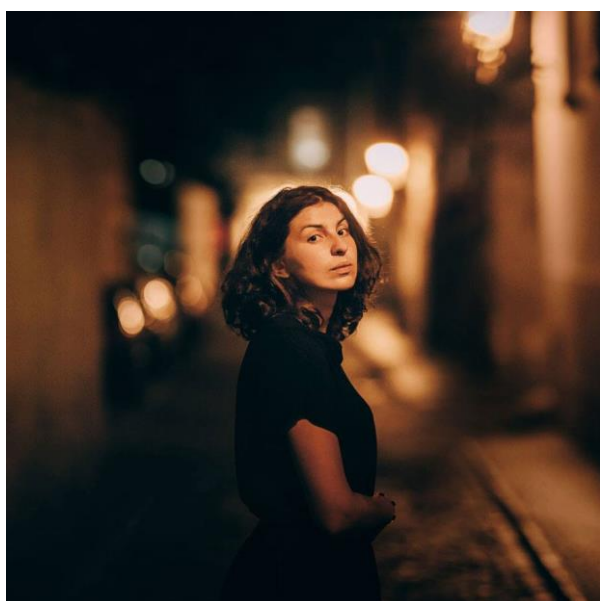

Halyna Babak (UA)

Narodila se v Charkově r. 1988, vystudovala Filologickou fakultu Charkovské národní univerzity V. N. Karazina (2010).

Od roku 2012 studuje Filozofickou fakultu Univerzity Karlové, doktorandka ÚVES. Je autorkou dvou básnických sbírek *Zelené mám ráda* (2007) a *Z hlíny a vody* (2012). Účastnice projektu Video antologie mladé ukrajinské poezie *Rýmovaná města* (2010). Publikovala svá díla v různých antologiích a časopisech. V češtině vycházely její básně v časopise PLAV v překladu Terezy Chlaňové (2014). Je bilingvální básnířka, píše v ukrajinštině a ruštině. Básně jsou přeložené do ruštiny, angličtiny a češtiny.

Halyna Babak.

Foto: *archiv autorky*. Alherd Bacharevič.

Foto: *Julja Cimafejeva*.

Alherd Bacharevič (BY)

Alherd Bacharevič je běloruský spisovatel a básník. Narodil se v Minsku v roce 1975. Je autorem několika románů a výborů z povídek a esejů (*Straka na šibenici; Šabany. Příběh jednoho zmizení; Alindarčiny děti; Bílá moucha, zabiják lidí*). Byl komentátorem pro rozhlasovou stanici Svobodná Evropa / Radio Svoboda. Román *Straka na šibenici* byl vydán v německém překladu nakladatelstvím Leipziger Literaturverlag v roce 2010. V roce 2009 se objevila v polském překladu povídková sbírka *Talent do jakania sie*. Román *Alindarčiny děti* vyjde ve francouzštině v roce 2017. Bacharevičovy povídky a eseje byly přeloženy do němčiny, polštiny, češtiny, ukrajinštiny, francouzštiny, ruštiny, lotyštiny a dalších jazyků. Román *Šabany. Příběh jednoho zmizení* byl zdramatizován Běloruským národním divadlem. Povídka *Nadání ke koktání* byla zařazena do antologie nejlepších evropských próz *Best European Fiction 2016*.

Bacharevič vystoupil na Konferenci evropských spisovatelů v Berlíně (2014) a jako reprezentant Běloruska se zúčastnil knižních veletrhů ve Frankfurtu, Lipsku, Varšavě a Lvovu. Rovněž se účastnil literárních festivalů na Ukrajině, v Německu, Polsku, Slovinsku, České republice, Lotyšsku, Švédsku a

Bělorusku. Přeložil díla bratří Grimmů, Wilhelma Hauffa, H. H. Ewerse, Alfreda Doeblina, Kathrin Schmidtové, Jana Wagnera a dalších německých spisovatelů.

Alhierd Bacharevič obdržel literární ceny Глінняны Вялес/Hliněný Veles a Zlatá litera. Jeho poslední román *Alindarčiny děti* získal v Bělorusku ocenění Kniha roku 2015. Třikrát byl druhý v Ceně Jerzyho Giedroyce. V roce 2014 dostal cenu za nejlepší překlad roku od běloruského internetového magazínu Prajdzi Svet za překlad německé literatury do běloruštiny. V letech 2007–2013 žil v Hamburku. Od roku 2013 žije v Minsku.

Adam Borzič (ČR/HR)

Adam Borzič (1978) je básník, esejista, překladatel a publicista chorvatského a českého původu. Studoval teologii a absolvoval psychoterapeutický výcvik. Od roku 2013 je šéfredaktorem literárního obtýdenníku Tvar, spolupracuje s tištěnými periodiky Dingir a Křesťanská revue, s internetovým Deníkem Referendum a s nakladatelstvími Malvern a Fabula.

Spoluzaložil básnickou skupinu Fantasía, s níž vydal společnou knihu *Fantasía* (Dauphin, 2008). Dále publikoval básnické sbírky *Rozevírání* (Dauphin, 2011), *Počasí v Evropě* (Malvern, 2013), za kterou byl v roce 2014 nominován na Magnesii Literu, a *Orfické linie* (Malvern, 2015). Ukázky z jeho poezie byly přeloženy do řady evropských jazyků. Vedle literatury se zabývá psychoterapií a spiritualitou.

Adam Borzič.

Foto: *archiv autora*. Julja Cimafejeva. Foto: *archiv autorky*.

Julja Cimafejeva (BY)

Narodila se v roce 1982. Vystudovala anglický jazyk a literaturu na Minské státní jazykovědné univerzitě a magisterský titul získala v literárních studiích na Běloruské státní univerzitě.

Je autorkou dvou sbírek poezie – *Кніга памылак* (Kniha omylů, básně a překlady, 2014) a *Цырк* (Cirkus, 2016). Je jedním ze zakladatelů a redaktorů internetového magazínu překladové literatury Prajdzi Svet. Překládá hlavně z angličtiny. Její autorská díla a překlady byly vydány v různých běloruských časopisech. Byla přeložena do angličtiny, lotyštiny, švédštiny, němčiny a slovinštiny. Je

vítězkou soutěže mladých spisovatelů Exlibris, organizované Svazem běloruských spisovatelů, její sbírka *Kniha omylů* byla v užší nominaci na běloruskou literární cenu Debut. Účastnila se literárních festivalů, knižních veletrhů a literárních akcí ve Švédsku, Německu, Slovinsku, Lotyšsku, Ukrajině, Francii a Bělorusku. Žije v Minsku.

Vesna Cáceres (HR/ČR)

Vesna Cáceres je zpěvačka, akordeonistka a skladatelka žijící v Praze. Její hudba je širokého stylového záběru, od jazzu k instrumentálním skladbám pro akordeon. V jazz klubech vystupuje s kapelou a zpívá swing, latin jazz, bossa novu a sambu. Vystupuje také jako písničkářka, doprovází se na akordeon nebo kytaru. Vytvořila hudbu k řadě divadelních představení, např. *Manželské vraždění* (režie Jan Hřebejk), *Tonka Šibenice* (režie Jaroslav Dušek), *Krvavá svatba* (režie Ondřej Zajíc). Její poslední, v pořadí jedenácté, album se jmenuje *Le bal des fleurs*. Vesna se v něm představila jako tvůrce barevných hudebních obrazů, inspirovaných francouzským minimalismem a valse musette.

Vesna Cáceres.

Foto: archiv autorky.

Maja Haderlap (A)

Maja Haderlapová je rakouská spisovatelka slovinského původu. Narodila se v roce 1961 v Bad Eisenkappel (Železna Kapla-Bela) v rakouských Korutanech. Je autorkou velice úspěšného románu *Anděl zapomnění*, za který obdržela v roce 2011 Cenu Ingeborg Bachmannové.

Jejím prvním mateřským jazykem je slovinština, němčině jako jazyku druhému se naučila teprve ve škole. Po ukončení studia divadelní vědy a germanistiky na Vídeňské univerzitě pracovala jako univerzitní pedagožka. V letech 1992–2007 pracovala jako dramaturgyně v Klagenfurtu.

Z němčiny byl do češtiny přeložen její román *Anděl zapomnění* (Engel des Vergessens), Havran, Praha 2016, překlad Eliška Dubcová. Tato románová prvotina autorky, oceněné několika cenami, např. Cenou Ingeborg Bachmannovou (2011), Cenou Bruna Kreiského za politickou knihu (2011), či Rauriskou literární cenou (2012), pojednává o vzdoru korutanských Slovinců proti německému wehrmachtu, či vzájemném soužití Korutanců a Slovinců. Dílo má autobiografický charakter.

V českých překladech ze slovinštiny je obsažena v antologii *Místo v prostoru* (Host, Brno 1998. Překlad: František Benhart a Martina Šaradínová). Kanjski grad: koroška pripovedka; Káňský hrad: korutanská

pověst; Kaňski hród: korutanska powěšć; Kaňski grod: korutańska powěšć; Kaňsczi gard: karinckô pòwiôstka; Die Burg Wildenstein: kärntener Sage. (Městská knihovna Varnsdorf, 2013. Jedná se o paralelní texty překladu slovinských pohádek v překladu českého sorabisty Radka Čermáka).

Maja Haderlap.

Foto: *archiv autorky.*

Irena a Vojtěch Havlovi (ČR)

Irena Havlová (narozena 26. 5. 1959, Rychnov nad Kněžnou) vystudovala Přírodovědeckou fakultu Univerzity Karlovy v Praze (1984) a již při škole se začala věnovat hudbě. Vojtěch Havel (narozen 19. 5. 1962, Praha) vystudoval Státní konzervatoř v Praze obory violoncello a klavír (1984). Hudbě se věnoval i nadále se svou manželkou Irenou Havlovou a forma jejich spolupráce byla natolik těsná a harmonická, že se nadále dá hovořit již pouze manželech Havlových jako o jednotném uměleckém subjektu. Počátek jejich vzájemné spolupráce se píše od pol. 80. let, kdy vznikla experimentální formace Capella Antiqua e Moderna. Sdružení velmi jistě provádělo díla evropské klasické hudby od renesance až po současnost a Havlovi zde s úspěchem rozvíjeli svoje nevšední pojetí tradičních i novodobých skladebných technik a interpretačních postupů. Svou originalitou formace zaujala široké publikum posluchačů a manželé Havlovi se také velmi dobře zapsali u kritiky. První období jejich tvorby ukončuje rok 1990, kdy intenzivně spolupracovali s písničkářem Oldřichem Janotou (nahrávka Chlumec Live) a započala nová etapa jejich samostatného uměleckého zraní.

Irena a Vojtěch Havlovi.

Foto: *archiv autorů.*

Hm... Marek Doubrava a Viktor Ekrt

Hm... je česká víceméně pražská hudební skupina, hrající buď v úplné čtyřčlenné sestavě ve složení Marek Doubrava: zpěv, kytary, piano, akordeon, Viktor Ekrt: zpěv, housle, baskytara, fukací harmonika, piano, Filip Nebřenský: zpěv, příčné flétny, zobcové flétny, chalumeau, saxofony, klarinety, baskytara, tuba, Jaroslav Noga: bicí, perkuse, zpěv nebo také ve své menší podobě (Marek Doubrava a Viktor Ekrt). Vydala pět řadových alb (z toho dvě při nezávislé značce g.parrot, další dvě vlastním nákladem a zatím poslední album pod vydavatelstvím Supraphon) a jedno demo album.

Jejich písně jsou většinou zhudebněné texty českých básníků jak klasických (Jaroslav Seifert, Josef Kainar, Jan Neruda, Fráňa Šrámek, Antonín Sova, Jiří Wolker, Jiří Orten, František Gellner, Ivan Blatný, Jan Zábřana, František Hrubín), tak současných (Vít Kremlička, Pavel Šrut), dále překlady z poezie francouzské (Jean-Arthur Rimbaud, Guillaume Apollinaire). Ostatní texty jsou od textaře skupiny Petra Kotouše nebo od členů skupiny a jejich přátel.

Působí od roku 1994. Kromě obvyklého klubového hraní pořádají výchovné koncerty pro střední školy, na kterých se snaží studenty přivést k poezii jinými, než obvyklými cestami. Nejznámějším členem kapely je asi Marek Doubrava, který dříve působil jako kytarista ve skupině Tata Bojs.

Marek Doubrava složil mj. hudbu k loutkové inscenaci Františka Skály *Velké putování Vlase a Brady* v divadle Minor (2007), k představení *Muž bez minulosti* podle Aki Kaurismäkiho v dejvickém divadle a k několika animovaným filmům Kristiny Dufkové. Filip Nebřenský složil hudbu k představení *Oddací list* podle Ephraima Kishona v divadle Rokoko a k televizní povídce *O lyrickém zloději* podle Karla Čapka.

Marek Doubrava (vlevo) a Viktor Ekrt. Foto: *archiv Hm...*

Eliška Dubcová. Foto: *archiv autorky*

Eliška Dubcová

Eliška Dubcová, narozena 1985 v Praze, absolventka bohemistiky a překladatelství z němčiny na Filosofické fakultě Univerzity Karlovy. Působí jako překladatelka na volné noze.

Pořizovala mimo jiné překlady knih pro děti pro nakladatelství Cooboo.

Z němčiny do češtiny přeložila román uznávané rakouské autorky slovinského původu Maji Haderlapové *Anděl zapomnění* (orig. Engel des Vergessens, vyšlo v nakladatelství Havran, Praha 2016).

Jaroslav Hutka (ČR)

Narozen 21. dubna 1947 v Olomouci, český folkový hudebník, skladatel, písničkář a básník. Studoval na pražské uměleckoprůmyslové škole. Na konci šedesátých let začal vystupoval s Vladimírem Veitem. Později se svým vlastním hudebním programem, ve kterém mimo jiné popularizoval moravské lidové písničky. Získal si velké množství příznivců, několikrát byl vyhodnocen jako písničkář roku. Byl zakladatelem a členem folkového sdružení Šafrán. Stal se signatářem Charty 77.

Kvůli soustavné policejní šikaně (akce Asanace) opustil v říjnu 1978 Československo a žil v emigraci v Nizozemsku. Po pádu komunismu se 26. listopadu 1989 vrátil a stejného dne již zpíval na manifestaci Občanského fóra na Letenské pláni. Postupem času se z něho stal kritik české postkomunistické demokracie.

Dnes si vydává svou tvorbu sám. Vypaluje si CD na svém domácím počítači, sám si kreslí a tiskne obaly a sám je prodává nebo rozdává na svých koncertech. Svou edici pojmenoval Samopal a dal si za úkol vydat veškerou svou tvorbu na CD. Vystupoval v malých sálech a klubech společně s kytaristou Radimem Hladíkem. Pravidelně publikuje své fejetony.

V nakladatelství Galén vyšlo postupně ve čtyřech svazcích souborné dílo Jaroslava Hutky, v roce 2016 pak básnická sbírka *Agonda*.

Je členem čestného předsednictva občanského sdružení Společnost pro trvale udržitelný život a Čestné rady sdružení Děti Země. Podílel se na tvorbě cyklů ČT Příběhy železné opony a V zajetí železné opony.

Robert Hýsek (ČR)

Překladatel, redaktor, editor a organizátor kulturního dění, narozen 1974. Vystudoval českou a anglickou filologii (1999) na Univerzitě Palackého v Olomouci, kde dodnes učí na katedře anglistiky a amerikanistiky (slam poetry a překlad beletrie) a v roce 2014 tam založil Ateliér uměleckého překladu. V Olomouci od roku 2006 koná akce slam poetry a vede pravidelný Klub slam poetry, se spolkem Detour Productions od roku 2015 organizuje mistrovství České republiky ve slam poetry. Od roku 2006 s kolegou Matthewem Sweneyem pořádá každoročně v Olomouci festivalové pásmo Ostrovy bez hranic. Workshopy slam poetry vede doma i v zahraničí (Salfordská univerzita v Manchesteru 2008 a 2009, krakovský festival OFF Miłosz 2017).

Pod jménem Bob Hýsek překládá zejména angloamerické autory. V nakladatelství Argo je dvorním překladatelem Charlese Bukowského (romány *Jelito* a *Na poště*, povídkové soubory *Zápisky starého prasáka*, *Nejkrásnější ženská ve městě*, *Příběhy obyčejného šílenství*, *Pobryndané spisy*, *Další zápisky starého prasáka*, *Absence hrdiny*, *Hrana nezvoní nikomu*, básnické sbírky *Příliš blízko jatek* a *Tvrdej chleba* a další) a strůjcem ediční řady Philipa K. Dicka (překlady románů *Král úletů*, *Když mrtví mládnou* a *Dr. Krvemsta aneb Jak se nám vedlo po bombě* a překlady a redakce povídek ve výběrech *Planeta, která neexistuje*, *Podivný ráj* a *Minority Report / Menšinová zpráva*). Pro Argo dále přeložil například román *Zeptej se prachu* od Johna Fanteho, který byl v ročníku 2000–2001 v Soutěži Jiřího Levého oceněn druhým místem v kategorii překlad prózy. Překlad románu *Libidarium* od Nicholsona Bakera se v roce 2014 ocitl v širší nominaci na cenu Magnesia Litera. V roce 2017 mu vychází překlad poetického cestopisu od Nicka Cavea *Píseň z pytlíku na zvrátky*. Pro jiná nakladatelství přeložil například *Hagakure – Cesta samuraje* od Cunetoma Jamamota či povídky Teda Chianga. Skotskému básníkovi Ianu Stephenovi sestavil dvojjazyčný výběr z tvorby *Adrift / Napospas vlnám* (2007).

Jako editor společně s kolegou Sweneyem sestavil a předmluvou opatřil mj. několik dvojjazyčných výběrů poezie, např. *Prchavé domovy: Mezi vyhnanstvím a vnitřním exilem. / Fleeting Homes: Between Banishment and Inner Exile* (2010) a *Bludné kořeny / Wayward Roots* (výbor ze současné slovanské poezie, 2014). V roce 2015 sesbíral texty pro antologii *Deset deka slamu: průřez olomouckou slam*

poetry a napsal skripta *Slam poetry. Manuál k výuce performativní soutěžní poezie*.

Společně s kreslířem Tomášem Kopřivou je autorem specifické formy haiku, tzv. haikustripů (publikovány v časopise *Host* v letech 2008–2011 a v roce 2010 ve slovinské *Revija Apokalipsa*).

V současnosti připravuju k tisku alternativní životopis Charlese Bukowského *Karel Bukowski – starý chachar ostravski*. Žije u Olomouce.

Robert Hýsek.

Foto: *archiv autora*.

Jaroslav Hutka.

Foto: *Małgorzata Lebda*.

Markéta Hejná (ČR)

Básnířka, prozaička, esejistka, narozena 24. 3. 1951 v Moravské Třebové. Studovala FFUK (teorie kultury - kulturologie, 1987 - 1991). Pracovala v knihovně Uměleckoprůmyslového muzea, v zahradnictví, v letech Charty 77 jako uklízečka na AVU. Od roku 1983 tajemnice redakce časopisu *Zlatý máj* v nakladatelství Albatros, v letech 1989-1990 redaktorka *Zlatého máje*. Od 1991 do 1997 redaktorka v nakladatelství Zvon, od roku 1997 spolupracuje jako externí redaktorka s Nakladatelstvím Franze Kafky (Centrum F. K.), Karmelitánským nakladatelstvím a dalšími.

Koncem 60. let publikovala v *Divokém vínu*, *Hostu do domu*, *Sešitech pro mladou literaturu*, po r. 1989 např. v *Literárních novinách*, *Salonu Práva*, *Souvislostech*, v internetovém www.divokevino.cz. V samizdatu vyšla její sbírka básní *Zmínky* (druhá pol. 70. let).

Pro nakladatelství Vyšehrad napsala šest esejistických knížek. Vydala bibliofilii *Tančící pomeranč* (s grafickými listy Lenky Vilhelmové, lay-out a editor Vilém Stránský, Praha 1986, 60 výtisků), básnické sbírky *Vážná radost. Verše z let 1969-1989* (ČS, Praha 1991), *Fuga* (Winston Smith, Praha 1991) a román *Obejmout dub* (Hynek, Praha 2000), který byl upraven pro 12 rozhlasových čtení na pokračování, a bibliofilii *Slzy Ezau* (vydal a ilustroval Luboš Drtina, Praha 2007, 30 číslovaných výtisků). V její tvorbě najdeme také drobné práce pro děti (leporelo *Ztratila se princezna*, troje omalovánky). Zvlášť velký význam pro ni má spojení slova s hudbou, její básně zhudebnili Vladimír Sommer, Michael Lorenc, a především Václav Hálek. Kreslí a maluje. Žije v Praze.

Markéta Hejná.

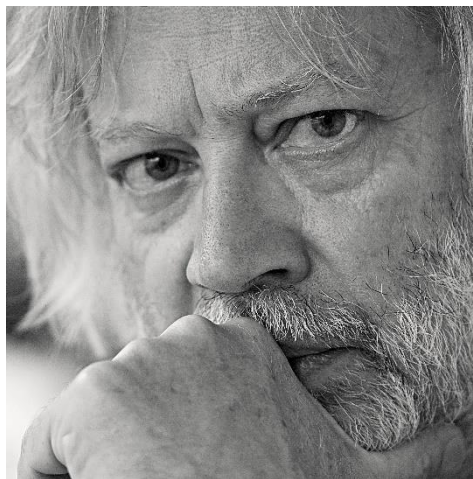

Foto: *archiv Pobocza.* Petr Hejný.

Foto: *archiv autora.*

Petr Hejný (ČR)

se narodil 27.3.1956 v Praze v sochařské rodině. Hrát začal v sedmi letech na housle a od devíti se učil na violoncello u Karla Pravoslava Sádla. Poté studoval na pražské konzervatoři u Viktora Moučky a Josefa Chuchra a na AMU ve třídě prof. Miloše Sádla.

Hrál jako sólista s mnoha českými orchestry a klavíristou Alfrédem Holečkem. V roce 1977 se stal členem Pražských madrigalistů – komorního souboru České filharmonie – a začal se intenzivně zabývat studiem staré hudby a hrou na violu da gamba a barokní violoncello. Od roku 1987 byl členem Doležalova kvarteta. Dva roky působil v České filharmonii. Spolupracuje s několika komorními soubory – Antiquarius Consort, České violoncellové duo aj. V roce 2004 založil komorní soubor Zanetto Consort. Hrál též s mnoha předními interprety. Kromě komorní hry vystupuje Hejný na sólových recitálech a jako sólista s komorními orchestry, jak na violu da gambu a barokní cello, tak na moderní violoncello. Nahrál řadu skladeb pro Český rozhlas a několik desítek sólových i komorních CD. Od roku 2007 je členem Stamicova kvarteta. Spolupracuje též se soubory zaměřenými na interpretaci staré hudby jako hráč na violu da gamba a barokní violoncello.

Vlastní hudební tvorba: *Kovová sonáta*, *Maliřská sonáta* a další.

Kromě toho se od dětství věnoval kresbě, plastice i malbě. Vystavoval na mnoha samostatných i společných výstavách a jeho výtvarné práce jsou zastoupeny v soukromých sbírkách doma i v zahraničí. Podílel se šesti bronzovými plastikami do Šahijádu v Teheránu. Žije a pracuje v Praze.

Petr Hruška (ČR)

Petr Hruška (* 7. června 1964, Ostrava) je český básník, scenárista, literární historik a vědec. Vystudoval VŠB v Ostravě, Filozofickou fakultu OU v Ostravě a FF MU. Pracuje v Ústavu pro českou literaturu AV ČR v Brně; jeho badatelskou oblastí je česká poezie po roce 1945. Podílel se na zpracování čtyřsvazkových Dějin české literatury 1945 - 1989, druhého dílu Slovníku českých spisovatelů od roku 1945 a Slovníku českých literárních časopisů, periodických literárních sborníků a almanachů 1945–2000. Učil českou literaturu na Masarykově univerzitě v Brně a na Ostravské univerzitě.

Je členem redakční rady časopisu Host a redaktorem časopisu Obrácená strana měsíce; v letech 1995 - 1998 se podílel na vydávání časopisu Landek (s Janem Balabánem a dalšími). Spoluorganizuje literární

pořady, festivaly a výstavy v Ostravě. Jeho partnerka Yvetta Ellerová je zpěvačka a skladatelka (ostravská hudební seskupení Norská trojka, Complotto).

Jeho dvojčetem je literární kritik a teoretik Pavel Hruška. Poezie Petra Hrušky vychází časopisecky i knižně v mnoha zemích. V roce 2013 získal za sbírku *Darmata* Státní cenu za literaturu.

Petr Hruška.

Foto: *archiv autora*. Genowefa Jakubowska-Fijałkowska. Foto: *Małgorzata Lebda*.

Genowefa Jakubowska-Fijałkowska (PL)

Básnířka Genowefa Jakubowska-Fijałkowska se narodila v roce 1946 v polském Mikołowě, kde dodnes žije.

Debutovala v roce 1972. Publikovala mimo jiné v časopisech *Odra*, *Opcje*, *Fraza*, *Arkusz*, *Topos*, *Kwartalnik Artystyczny*, *Zeszyty Literackie*.

Nositelka cen mnoha polských básnických soutěží, její básně jsou překládány a vydávány. Vydala sbírky básní: *Dożywocie* (Doživotí, 1994), *Pan Bóg wyjechał na Florydę* (Pán Bůh odjel na Floridu, 1997), *Pochylenie* (Nachýlení, 2002), *Czuły nóż* (Něžný nůž, 2006), *Ostateczny smak truskawek* (2009), *Performance* (2011). V roce 2010 vyšel výběr jejích básní z let 1994-2009 pod titulem *I wtedy minie twoja gorączka - wybór wierszy z lat 1994-2009*. Zatím její poslední sbírkou je polsko-anglická dvojjazyčná sbírka *Ze mnie robaka i z robaka wiersze/Of me a worm and of the worm verses* (Ze mě červa a z červa básně, 2012).

V roce 2011 vydalo nakladatelství Protimluc výběr její poezie pod názvem *Něžný nůž* (v překladu Lenky Daňhelové).

Jan Kaja & Jacek Soliński

Polský malíř, grafik a fotograf Jan Kaja se narodil v roce 1957 v polské Bydhošti, kde dodnes žije. Od roku 1979 spolu s Jackem Solińským, narozeným v témže roce ve stejném městě, provozují Galerii Autorskou, kde pravidelně vystavují díla polských výtvarníků a organizují literární akce.

Oba mají na svém kontě nesčetné výstavy svých obrazů, linorytů a fotografií jak v Polsku tak v zahraničí. Vydávají a ilustrují rovněž knihy – od básnických sbírek přes filosofické knihy, monografie či kritické texty.

Jan Kaja a Jacek Soliński.

Foto: *archiv autorů*.

Franciszek Kamecki.

Foto: *archiv autora*.

Franciszek Kamecki (PL)

Narozen 3. října 1940 v Cekcýně v Polsku. Katolický kněz. Vystudoval Vyšší duchovní seminář v Pelplíně, knězem se stal v roce 1964. Od roku 1982 je farářem v Grucznu nedaleko Bydhoště. Jako básník debutoval v roce 1960. Od té doby publikoval několik set básní, povídek, esejí, fejetonů a scénářů. Jeho básně jsou překládány do angličtiny, němčiny, srbštiny, slovinštiny a češtiny. Kameckého poezie je zastoupena v antologii kněžské poezie *Słowa na pustyni* (Slova v poušti), Oficyna Poetów i Malarzy, Londýn 1971.

Vydal sbírky básní: *Paraboly Syzyfa* (Sysifovy paraboly), PIW 1974; *Sanczo i ocean* (Sancho a oceán), LSW 1981; *Epilogi Jakuba* (Jakubovy epilogy), PIW 1986; *Borowiacke językowanie* (Borowecké jazykování, 1989); *Ten co umywa nogi* (Ten, který umývá nohy), 2001 obsahující všechny jeho dosud publikované básně; *Skarga księdza* (Nářek kněze), Topos 2002; *Podstuchiwanie siebie* (Odposlouchávání sebe), Galeria Autorska w Bydgoszczy 2006; knižně vyšlo několik výběrů z jeho poezie. V roce 1997 vydalo Wydawnictwo Diecezjalne pod názvem *Drąbina do nieba* (Žebřík do nebe) soubor fejetonů psaných od roku 1993 pro časopis *Pielgrzym* (Poutník).

V roce 2007 vyšla v nakladatelství H+H v překladu Lenky Daňhelové sbírka *Nářek kněze*, v roce 2009 vydala Římskokatolická farnost Pecka v překladu Jiřího Červenky výbor básní Franciszka Kameckého pod názvem *V krajině zázraků*.

Meta Kušar (SLO)

Narozena v roce 1952, básnířka a esejistka, vystudovala slovinskou, chorvatskou a srbskou literaturu. Píše poezii, eseje, rozhovory, kritiky, natáčí rozhlasové pořady a dokumentární filmy.

Pořádala a vedla různé literární akce a projekty, mezi nimi například hudebně-literární performance *Trůn poezie* (*Prestol poezije / The Throne of Poetry*), či *Meta večery* v knihkupectví *Konzorcij*, v rámci kterých vedla na sedmdesát rozhovorů s domácími i zahraničními tvůrci. Pod názvem *Interview* (Intervju, 2009) vydala knihu čtyřicet rozhovorů se slovinskými umělci a vědci; připravila televizní dokumentární film o slovinském herci *Naš Jurij Souček* (Náš Jurij Souček (1999).

Ve Slovinsku vydala doposud sedm knih, z toho pět básnických sbírek: *Madeira* (1993), *Hedvábí a len* (Svila in lan / Silk and flax, slovinsky a anglicky, 1997), *Lublaň* (Ljubljana, 2004), *Jaspis* (2008) a *Zahrada* (Vrt, 2014). V USA vyšel výbor ze sbírky *Madeira Split everything* (1997), v Bratislavě *L'ubl'ana* (2008), ve Velké Británii *Ljubljana* (2010). Za knihu esejů *Co je poetické aneb hodina ilegality* (Kaj je poetično ali ura ilegale) obdržela v roce 2012 Rožančovu cenu.

Básně Kušarové jsou překládány do mnoha jazyků. Časopisecky vyšly v češtině její překlady v

časopisech *Navýchod* (2007), *Host* (2009), *Pobocza* (2007, 2009), *Lirikon21* (2010), *Protimluv* (2011), na stránkách *iliteratura.cz*, v antologii *Stranou 2008–2012* a v antologii současné slovinské poezie *Padesáti hlasy hovořím / S petdesetimi glasovi govorim* (2012). V překladu Lenky Kuhar Daňhelové vyšla knižně její sbírka *Lublaň* (Protimluv, Ostrava 2017).

Meta Kušar.

Foto: *archiv MAČ*. Eva Markun

Foto: *Žan Anderle*.

Eva Markun (SLO)

Slovinská básnířka a prozaička, narozena roku 1990 na Bledu. Vystudovala francouzštinu a filozofii na Filozofické fakultě v Lublani, krátkou prózu začala psát už na gymnáziu pod mentorstvím básníka, redaktora a nakladatele Ivana Dobnika. Své básně několikrát představila na slovinském festivalu *Mlade Rime*, menší výběr byl publikován v časopise *Poetikon*. V roce 2016 se stala vítězkou slovinské literární soutěže *Urška 2016*.

Pavel Novotný (ČR)

Pavel Novotný (1976) je vedoucí katedry germanistiky Pedagogické fakulty v Liberci, básník, performer, experimentátor, hudebník, překladatel. Vydal sbírky *Sběr* (2003) a *Mraky* (2010). Je autorem radiofonických kompozic *Lžička*, *Vesmír* (cena *Prix Bohemia Radio 2010*) a *Tramvestie*. Účinkuje v kapele *Voni*. Společně s Jaromírem Typltem zpracoval skladbu *Ursonate* Kurta Schwitterse. *Tramvestie*, poslední velký projekt Novotného, je pásmo promluv mnoha různých lidí (od řidiče tramvaje až po básníka Jaromíra Typlta), se kterými autor projížděl úzkokolejnou linku z Liberce do Jablonce a zachycoval všechny jejich vzpomínky, reflexe krajiny, myšlenky. Výsledkem je koláž, která funguje jako báseň i jako ojedinělá rozhlasová hra.

Mezi poslední sbírky Novotného patří *Havarijní řád* (Protimluv, 2013), kniha, která vznikla na základě audionahrávek jednoho překotného vyprávění výtvarnice Heleny Skalické pod názvem *A to si pak můžeš říkat, co chceš* (Dybbuk, 2013) a *Tramvestie* (Protimluv 2016).

Pavel Novotný.

Foto: *Małgorzata Lebda*

Zoran Pevec (SLO)

Narozen v roce 1955 v Celji. Vystudoval ekonomii a slovenistiku. Své básně publikuje ve všech důležitých časopisech ve Slovinsku. Získal třetí cenu v soutěži Evropského měsíce kultury v Lublani za báseň *Město* (přeložena do angličtiny).

V roce 2016 ve svých 61 letech získal doktorát z filozofie, věnuje se psychoanalýze, především práci Lacana, píše také eseje.

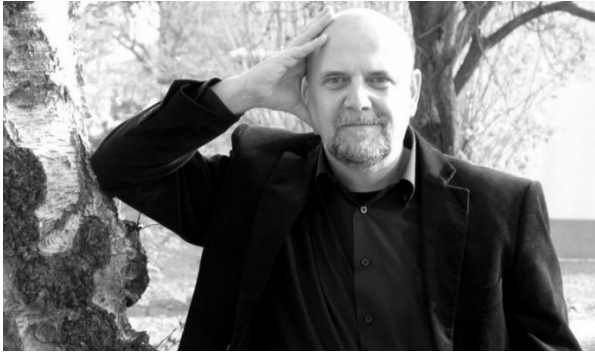
Je členem Sdružení slovinských spisovatelů, redaktorem kulturně-literárního časopisu *Vsesledje*, časopisu o poetice a poezii *Poetikon* a literární revue *Vpogled*.

Dosud vydal sbírky poezie: *Orbis pictus* (1986), *Zapisi pozabljenih* (Zápisky zapomenutých, 1996), *Pod silikonskim nebom* (Pod silikonovým nebem, 2000), *Moški v sobi* (Muž v pokoji, 2004), *V neki točki* (V nějakém bodě, 2006), *Hasidski pevec* (Chasidský básník, 2011), *To ni Michel Foucault* (To není Michel Foucault, 2015). V češtině vyšly jeho básně v antologii *Padesáti hlasy hovořím / S petdesetimi glasovi govorim* (2012). Za své desetileté básnické dílo získal v roce 2013 ve Slovinsku cenu Číše nesmrtelnosti / Čaša nesmrtnosti.

Jitka N. Srbová (ČR)

Jitka N. Srbová (1976) vystudovala Fakultu humanitních studií Univerzity Karlovy. Na internetu publikovala pod nickem *Natasha*; básněmi je zastoupena v literárních sbornících *7edm* (2010) a *Místa nevhodná k odstranění* (2010) a v ročenkách *Nejlepší české básně* (2012 a 2015).

Publikovala rovněž hojně časopisecky. Uspořádala sekci internetových autorů v *Antologii české poezie II. díl, 1986–2006* (2007) a výbor z díla Milana Hrabala *Až na kost* (2011), řadu let vedla on-line Almanach *Wagon*, její zájem o poezii na internetu se datuje od poloviny 90. let a trvá dodnes. Vydala básnické sbírky *Někdo se loudá po psím* (2011), *Světlo vprostřed těla* (2013) a *Les* (2016). Její básně byly přeloženy do němčiny a lužické srbštiny. Miluje fyzickou korespondenci, plnicí pera a pozorování lidí ve vlaku. Žije v Hořovicích.

Zoran Pevec.

Foto: (c) Murr, archiv Poiesis. Jitka N. Srbová.

Foto: archiv autorky.

Senada Smajić (BiH / SLO)

Senada Smajić se narodila v roce 1957 ve Vitezu v Bosně a Hercegovině. Od roku 1986 žije ve Slovinsku. Píše slovinštinu ve svém mateřském jazyce i ve slovinštině, překládá také další autory z a do slovinštiny. V roce 2001 vydala svou první dvojjazyčnou sbírku *Kroz život / Skozi življenje* (Skrze život). Její druhou sbírku *Ditiramb* vydalo Udruženje za kulturu – Novo Sarajevo v roce 2011. Účastní se různých básnických festivalů a je zastoupena v mnoha antologiích.

Senada Smajić.

Foto: Julijan Kmet

Matthew Sweney.

Foto: Petr Palarčík.

Matthew Sweney (ČR/USA)

Překladatel, editor, lektor v oboru irských a amerických studií, narozen roku 1964. Vystudoval lingvistiku a filmová studia na Cornellově univerzitě, kde byl předsedou studentského filmového klubu, a anglickou literaturu na Mainské univerzitě, kde působil v Severovýchodním archivu folklóru a orální historie a v Národní nadaci pro poezii. V nadaci se seznámil s českým básníkem Petrem Mikešem, který ho pak v roce 1995 zaměstnal jako redaktora v olomouckém nakladatelství Votobia.

Od roku 1997 učí na Univerzitě Palackého v Olomouci. S Robertem Hýskem, svým bývalým studentem, v roce 2006 založil Detour Productions, kulturní spolek propagující živou poezii v Olomouci (každoroční festivalové pásmo Ostrovy bez hranic) a dnes už i v celé České republice (projekt Slam Poetry CZ). Jeho doktorská práce zabývající se dílem mainského básníka Sylvestera Polleta (dnes známějšího v České republice než ve Spojených státech) byla vydána jako monografie (*Básník Sylvester Pollet*, H&H, Praha 2011).

Jako editor společně s Robertem Hýskem sestavil překladové antologie *Prchavé domovy: Mezi vyhnanstvím a vnitřním exilem / Fleeting Homes: Between Banishment and Inner Exile* (2010), *Bludné kořeny / Wayward Roots* (2014) a další.

Je častým překladatelem české poezie do angličtiny, přeložil mnohé básně Petra Mikeše a Ivana Blatného. V současnosti pracuje na výboru z tvorby Petra Hrušky.

Rovněž je dlouholetým propagátorem irské kultury a písemnictví – od roku 1998 organizuje každoročně ve spolupráci s Karlovou univerzitou tzv. Irský týden, workshop v přírodě pro studenty, akademické pracovníky, hudebníky a literáty.

Pawel Szydeł (PL)

Polský básník, prozaik a redaktor. Narodil se v roce 1963 ve Więcborku. V osmdesátých letech spolupracoval s undergroundovým tiskem, debutoval básní „... můj hlas protestu“ v roce 1981 na stránkách čtrnáctideníku Kujawa. Iniciátor, spoluzakladatel a od roku 1998 šéfredaktor internetového literárně-uměleckého čtvrtletníku Pobocza, věnovaného kultuře střední a východní Evropy. Od 2004 spoluorganizuje festival středoevropské literatury Mezinárodní poetické setkání Pobocza.

Vydal básnické sbírky *Niebo nie dla nieobecnego* (Nebe nikoliv pro nepřítomného, 2000), *Złorzecze prawu ciazienia* (Proklínám zákon přitažlivosti, 2005) a výbor veršů z let 1980–2010 *Niewielki wybór* (Nevelký výbor, 2010). Jeho básně byly přeloženy do angličtiny, běloruštiny, češtiny, němčiny, slovinštiny a srbštiny a vydány v mnoha antologiích a časopisech. V současnosti je spolumajitelem a redaktorem nakladatelství Meander a žije v Jastrzebci.

Pawel Szydeł.

Foto: *archiv Pobocza*. Sjarhej Šupa.

Foto: *archiv autora*.

Sjarhej Šupa (BY)

Sjarhej Šupa je běloruský literární badatel, překladatel a hudebník.

Narodil se v roce 1961 v Minsku. Vystudoval francouzský jazyk a literaturu na Minské státní jazykovědné univerzitě, pracoval jako redaktor v nakladatelství Mastackaja Litaratura, v Centru humanitních studií. Od roku 1991 žil ve Vilniusu, účastnil v obrození legendárního běloruského

kulturního týdeníku Naša Niva, absolvoval doktorandská studia na Vilniuské univerzitě.

Od roku 1997 žije v Praze, kde pracuje jako redaktor Běloruské sekce Rádia Svobodná Evropa. Překládá z francouzštiny, angličtiny, španělštiny, litevštiny, estonštiny, chorvatštiny, hebrejštiny. Mezi překládané autory patří P. Mérimée, G. de Maupassant, B. Vian, A. J. Greimas, H. Bazin, F. Tuglas, M. Unt, M. Mutt, E.A. Poe, J.L. Borges, B. Schultz, E. Keret, M. Pavić, L. Durrell, M. Jergović, O. Milosz, J. Joyce.

Jaromír Typlt (ČR)

Jaromír Typlt (1973, Nová Paka) je český spisovatel, esejista, performer, výtvarný kurátor a editor. Vystudoval Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy – obor filozofie a český jazyk a literatura. Po ukončení civilní vojenské služby ve sdružení pro péči o duševně nemocné Fokus MYklub Liberec se stal v roce 2000 kurátorem liberecké Malé výstavní síně a v letech 2008-2010 byl kurátorem liberecké Galerie U Rytíře. V současnosti žije v Praze a Nové Pace.

Po roce 1999 začal experimentovat s různými přesahy literatury do dalších uměleckých odvětví (bibliofilie a autorské knihy, krátké filmy, jevištní performance, zvukové nahrávky a improvizace) a výsledky soustředil do knihy *Stisk* (2007). Se skladatelem Michalem Ratajem od roku 2009 účinkuje ve zvukově-textové improvizaci *Škrábanice*. S Pavlem Novotným také hraje v představení podle básně Kurta Schwitterse *Ursonate* (premiéra 2006). Pro libereckého grafika Jana Měřičku napsal texty k autorským knihám (*Vniveč*, 1999, *Hlavalomy*, 2000).

Je autorem knižní monografie sochaře Ladislava Zívra (2013). Eseje o literatuře a výtvarném umění zveřejňuje například v literárních časopisech *Souvislosti*, *Revolver Revue*, *Host*, *Analogon*, *Tvar* apod. Už v první polovině 90. let se zapsal do povědomí také jako účastník literárních polemik. Edičně se podílel například na zveřejnění textů a výtvarných děl Hany Fouskové, Zdeňka Koška, Františka Nováka z Lomnice nad Popelkou a dalších.

Knihy: *Koncerto grosso*, Mladá fronta, 1990, *Pohyblivé prahy chrámů*, Mladá fronta, 1991, *Zápas s rodokmenem*, Pražská imaginace, 1993, *Dříve než vzápětí*, edice Tvary, 1994, *Ztracené peklo*, Český spisovatel, 1994 (Cena Jiřího Ortena), *Rozžhavená kra*, Votobia, 1996, *Opakem o překot*, Host, 1996, *Kakofroň*, edice Ještě teď, 2001, *Že ne zas až*, Host, 2003, *Stisk*, Torst, 2007, *Ladislav Zívr*, Kant, 2013, *Za dlouho* (Argo, 2016).

Jaromír Typlt.

Foto: Roman Machek. István Vörös. Foto: (c) Knihovna Václava Havla, Ondřej Němec.

István Vörös (HU)

István Vörös (1964, Budapešť) je básník, spisovatel, kritik a překladatel. V Maďarsku patří mezi uznávané autory, jejichž renomé již překročilo hranice státu. O jeho kvalitách vypovídá i řada zahraničních ocenění - Cena Milana Fůsta, cena Jana Smreka, Premia Bohemica, Cena Huberta Burdy,

či Cena Attila Józsefa a slovinská cena Vilenica Kristal.

První díla vyšla v roce 1988 *Só, kenyér* (básně, ELTE Eötvös könyvek, 1988), *Innenvilág* (povídky, Széphalom, 1988), a poslední v roce 2007 - *Švejk gyóntatója* (povídky, Jelenkor, 2007). V roce 2008 vydalo nakladatelství Jelenkor básnickou sbírku s názvem *A Vörös István-gép rombolása*, jejíž součástí je i báseň *Vlastní Tao*. Poslední knihy, které vyšly v Maďarsku, jsou *Tőlem távoli cselekedeteim* (vybrané básně, 2014) a román *Gagarin* (2013).

V češtině mu roku 2008 vyšla v překladu Tomáše Vašuta v nakladatelství Protimluv sbírka básní *V okně spící*. Jde o reprezentativní výběr básní, který věrně odráží pestrost básnickovy tvorby, jež sahá od existenciální mrazivé grotesky přes klasická haiku až po rýmovanou pohádku.

Děkujeme:

*Městskému úřadu Beroun, pod jehož patronací je festival pořádán,
Velvyslanectví Republiky Slovinsko,
Rakouskému kulturnímu fóru,
Slovinskému spolku Josipa Plečnika - Slovenskemu društvu Jožeta Plečnika,
Úřadu Republiky Slovinsko pro Slovince v zahraničí,
Veřejnému fondu Republiky Slovinsko (Javni sklad RS) a časopisu Mentor,
Ateliéru uměleckého překladu v Olomouci,
Knihovně Václava Havla,
Muzeu Českého krasu Beroun,
Jiné kávé Beroun,
Městské knihovně Beroun,
Střední pedagogické škole v Berouně,
Střední zdravotnické škole v Berouně,
Střednímu odbornému učilišti v Hlinkách,
Domu seniorů TGM Beroun,
Sdružení sv. Ludmily v Tetíně,
Státnímu památkovému ústavu – hradu Krakovec,
mediálním partnerům – časopisům Host, Protimluv a Tvar.*